

Збогом, дивни Уметниче и Господине

Кад смо летос једни другима јављали да је наш драги сценограф Жељко Пишкорић заувек отишао у неки бољи свет и шири уметнички простор, сви смо то чинили кроз сузе. Плакали смо тихо, као што је он живео и радио осмехом, кријући болове и тегобе. И телефони су некако тише звонили, као да су пратили вест која нас је све растужила. Издржао је са нама до премијере. Једва ходајући, с кутијом, за алат и боје у рукама, брижљиво је с Младеном доносио и распоређивао делове реквизите и дорађивао детаље, своје, сад с тугом видимо, нажалост последње, сценографије. Закуцавали су слике које је насликао сат пре генералне пробе. У последњем тренутку је приметио да недостају. Ипак, ту има глумачка радња, рекао је. „Данас сам то приметио. Ево, шта кажете за слике,“ показивао ми их је с осмехом, радостан што је тај превид исправљен. Укуцавао их је ослоњен на једну ногу јер га је она друга болела. На мој предлог да то уради неко од радника, рекао је: „Имају они сад пуно посла, а ја сам ту, па што да се чека...“ Ето сад више није ту, сад је у нашем тужном сећању, са својим питомим осмехом и навијачком подршком. Није се жалио на болест, мада га је понекад одала гримаса бола, или би нагло застао, да предахне, али не и да се пожали. Жељко је волео ту претпремијерну атмосферу узбудљиве ужурбаности и свечане треме. И тако јој је лепо припадао и приносио јој својом искреном уметничком тремом.

После премијере је требало да иде на обећану операцију, чекао је да му се закаже датум. Надао се као и ми сви заједно с њим али ето... Нада, кажу, умире последња. Да, последња, али ипак умире.

Жељка је тешко прежалити, јер он је био редак човек. Врхунски ликовни уметник, са одличним резултатима у сликарству, али без трунке икакве позе успешног сликара или разметљивости сценографа који уме и ни од чега нешто да створи и да пробуди и оживи сасвим одбачен материјал. Као сликар тежио је открићу, као сценограф и сарадник настојао је да што боље означи и да ликовно употпуни причу и напон идеја представе. И то је радио ликовно непогрешиво и позоришно промишљено, с преданошћу и уметничком вољом. Волео је и добро познавао позориште. Умео је да га промишља и да се у њему ликовно мајсторски изражава. Припадао је својој уметности и богатством свога дара и дивном природом. Није на предлоге одговарао оним лаконски непорецивим резом: не може. Напротив, био је за то да се све покуша пре одустајања. И постизао је да и немогуће изгуби пред његовом вештином. А све је то чинио тихо, с оним само њему својственим племенитим поверењем у то што ради и уроњен у посао ишчекује завршницу и сусрет с публиком.

С тугом се сада питам јесмо ли умели бар донекле да му искажемо колико смо га ценили, колико нам је био драгоцен и поуздан сарадник, и како смо сматрали богатим његов ликовни рукопис. И надасве, колико смо волели његову стишану оданост нама, својим позоришним колегама, и нашем заједничком послу.

Збогом, дивни наш даровити Жељко. Уверавам те да твој дух остаје с нама док је нâс на овим даскама које не само живот него и сећање значе.